

רַחֲמֵי, פַּד אִיתוּב בְּשָׁלֵם, אֲשׁוּי לְקַבְּלֵי לְדִינָא, בְּגִין (פ"א דהא) דְּאֲנָא פָּלַח קַמִּיה תְּדִיר.

אָמַר רַבִּי אַחָא, אָמַר יַעֲקֹב, הַשְׁתָּא לֹא אֲצַטְרִיכְנָא לְדִינָא, פַּד אִיתוּב לְבֵית אַבָּא, אַתְּפְּלִילְנָא בְּדִינָא וְאַתְקַשְׁר בִּיה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לָאו הָכִי, אֲלֵא אָמַר, הַשְׁתָּא אִם יְהִי אֱלֹהִים עִמָּדִי, דִּינָא אֲצַטְרִיכְנָא לְנִטְרָא לִי, עַד דְּאִיתוּב בְּשָׁלֵם לְבֵית אַבָּא, אֲכַל פִּיּוֹן דְּאִיתוּב בְּשָׁלֵם, אַתְּפְּלִילְנָא רַחֲמֵי בְּדִינָא, וְאַתְקַשְׁר בְּקַשׁוּרָא מְהִימְנָא, לְאֲכַלְלָא כֻּלָּא כַּחַד. (בראשית כח) וְהֶאֱבֹן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמְתִי מִצְבָּה יְהִי בֵּית אֱלֹהִים. דְּהָא כְּדִין יְהָא כֻּלָּא קַשׁוּרָא חָדָא, וְהָאִי אֲבֹן אַתְּבָרְכָא מִימִינָא וּמִשְׁמָאלָא, אַתְּבָרְכָא מְעִילָא וּמִתְתַּא, בְּגִין (דא) דְּאֲתֵן מַעֲשָׂרָא מִכֻּלָּא.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, הָא כְּתִיב, (בראשית כח) וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם. וְאִי תִימָא דְאַבְנָא דָּא, עֲלָאָה (על) פְּמָה אֲבָנִין לְאַתֵּר מוֹתְבִיָּה, לְמִשְׁרֵי עֲלִיָּהוּ, (נ"א הָא דְכְּתִיב) וְהָא כְּתִיב וְהֶאֱבֹן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמְתִי מִצְבָּה, (נ"א עֲלִיּוֹנָה מִיבְעֵי לִיה). בְּגִין (נ"א כוון) דְּאָמַר (בראשית כח) אֵין זֶה כִּי אִם בֵּית אֱלֹהִים, הָכָא אָרִים לָה קַמָּא עֲלָאָה, בְּגִין דְּתֵלָא כָּל שְׁבַחָא דְזֶה בָּהּ, דְּאֵין זֶה לְקַיִמָּא (לְתַתָּא) כִּי אִם בֵּית אֱלֹהִים. וְשִׁפִּיר. וְעַל דָּא אֲשֶׁר שָׁמְתִי מִצְבָּה כְּתִיב.

יְהוָה בֵּית אֱלֹהִים לְעֵלְמִין, בֵּית אֱלֹהִים, בֵּית יְיָ מִיבְעֵי לִיה, פְּמָה דְּאֵתְ אָמַר, (עזרא א) לְכוּנֵן אֵת בֵּית יְיָ. וְכֵן (תהלים קכב) בֵּית יְיָ גִּלְף. אֲלֵא, אַתֵּר דְּבִי דִינָא אִיהוּ מִתְרִין סְטָרִין עֲלָאִין, מִסְטָרָא דְיוֹבְלָא, דְּאִיהוּ אֱלֹהִים חַיִּים. וּמִסְטָרָא דְיִצְחָק אֱלֹהִים.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, יוֹבְלָא, אַף עַל גַּב דְּדִינִין (נְפִיקוּ) מִתְעָרִין מִינָהּ, וְכִלְהוּ רַחֲמֵי (וְדִינִין),

בְּעִצְמוֹ. וְהִיָּה ה' לִי לְאֱלֹהִים אֲפִלוּ רַחֲמִים, כְּשֶׁאֲשׁוּב בְּשָׁלוֹם, אֲשִׁים כְּנִגְדֵי אֵת הַדִּין, מִשׁוּם [שְׁהִרִי] שְׁאֲנִי עוֹבֵד לְפָנָיו תָּמִיד. אָמַר רַבִּי אַחָא, אָמַר יַעֲקֹב, כַּעַת אֵינִי צָרִיף אֵת הַדִּין. כְּשֶׁאֲשׁוּב לְבֵית אָבִי אַתְּפַלֵּל בְּדִין וְאַתְקַשְׁר בּוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לֹא כֹּף, אֲלֵא אָמַר, עִכְשָׁו אִם יְהִי אֱלֹהִים עִמָּדִי, אֲנִי צָרִיף שְׁהִדִין יִשְׁמַר אוֹתִי עַד שֶׁאֲשׁוּב בְּשָׁלוֹם אֶל בֵּית אָבִי. אֲכַל פִּיּוֹן שֶׁאֲשׁוּב בְּשָׁלוֹם, אֲכַלֵּל אֵת הַרַחֲמִים בְּדִין, וְאַתְקַשְׁר בְּקַשְׁר נְאֻמָּן לְהַכְלִיל הַכֹּל יַחַד. וְהֶאֱבֹן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמְתִי מִצְבָּה יְהִי בֵּית אֱלֹהִים, שְׁהִרִי אֲזוּ הַכֹּל יְהִי קַשְׁר אַחַד, וְהֶאֱבֹן הַזֶּה מִתְבָּרְכַת מִימִין וּמִשְׁמָאל, מִתְבָּרְכַת מִמְעַלָּה וּמִמַּטָּה, מִשׁוּם [וְהוּ] שְׁאֲתֵן מַעֲשָׂר מִכֻּל.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, הִנֵּה כְּתוּב וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם. וְאִם תֵּאמַר שְׁהֶאֱבֹן הַזֶּה עֲלִיּוֹנָה [על] פְּמָה אֲבָנִים לְמָקוֹם מוֹשְׁבָה לְשֵׁרוֹת עֲלִיָּהֶם, [וְהוּ שְׁתוּב] וְהָרִי כְּתוּב וְהֶאֱבֹן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמְתִי מִצְבָּה - [עֲלִיּוֹנָה הָיָה צָרִיף לְהוֹתוּ!] מִשׁוּם [כּוּוֹן] שְׁאָמַר אֵין זֶה כִּי אִם בֵּית אֱלֹהִים, כְּאֵן הָרִים אוֹתָהּ מִצְבָּה עֲלִיּוֹנָה, מִשׁוּם שְׁתֵּלָה בָּהּ כָּל הַשְּׁבַח שֶׁל זֶה, שְׁאֵין זֶה לְקַיִם [לְמַטָּה] כִּי אִם בֵּית אֱלֹהִים, וְכֵּה. וְעַל כֵּן אֲשֶׁר שָׁמְתִי מִצְבָּה.

יְהוָה בֵּית אֱלֹהִים, לְעוֹלָמִים. בֵּית אֱלֹהִים? בֵּית ה' הִיָּה צָרִיף לְהוֹתוּ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר לְכוּנֵן אֵת בֵּית ה', וְכֵן (תהלים קכב) בֵּית ה' גִּלְף. אֲלֵא מָקוֹם בֵּית הַדִּין הוּא מִשְׁנֵי צְדָדִים עֲלִיּוֹנִים - מִצַּד הַיּוֹבֵל שֶׁהוּא אֱלֹהִים חַיִּים, וּמִהַצַּד שֶׁל יִצְחָק אֱלֹהִים. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הַיּוֹבֵל, אַף עַל גַּב שְׁהִדִינִים [וּיְצָאִים] מִתְעוֹרְרִים

ממנה וכלם רחמים [דינים], כל השמחות יוצאות ממנה, והוא שמחת [הוא חרות] הכל. אלא בית אלהים - הצד של הדין הקשה. אם לטוב, בצד [היכל] השמאל מתעוררת בו אהבה, כמו שנאמר שמאלו פחת לראשי. אם לרע, בצד השמאל מתעורר בו דין קשה, כמו שנאמר מצפון תפתח הרעה על כל יושבי הארץ. ודאי בית אלהים. רבי שמעון אמר, בית אלהים, הינו שכתוב קרית מלך רב. יש מלך סתם ויש מלך רב. ודאי שהעולם העליון הוא מלך רב, וזוהי קרית מלך רב.

רבי חייא ורבי חזקיה היו יושבים פחת האילנות של שדה אונו. נרדם רבי חייא, וראה את אליהו. אמר, מהזכחת הדרך של מר מאיר השדה. אמר, כעת באתי להודיע שקרובה ירושלים להחרב, וכל אותן קריות החכמים, משום שירושלים היא דין, ועל דין עומדת ועל דין תחרב, והנה נתנה רשות לסמא"ל עליה ועל גבורי העולם, ובאתי להודיע לחכמים אולי יאריכו את שנות ירושלים, שהרי כל זמן שנמצאת בה תורה - היא עומדת, משום שהתורה עץ החיים העומד עליה. כל זמן שהתורה מתעוררת למטה - עץ החיים לא זו למעלה. פסקה התורה למטה - עץ החיים מסתלק [ממנה] מן העולם.

וער פן, כל זמן שהחכמים ישמחו בתורה, לא יוכל עליהם סמא"ל, שהרי כתוב הקל קול יעקב והידיים ידי עשו. זו התורה העליונה שנקראת קול יעקב. בעוד שאותו קול לא פוסק, הדבור שולט ויכול, ועל פן לא צריך להפסיק בתורה. והתעורר רבי חייא, והלכו ואמרו את

כל חידו מינה נפקין, והוא חדותא (ס"א והוא חירותא) דכלא. אלא בית אלהים, סטרא דדינא קשיא, אי לטב, בסטרא (דיוכלא) דשמאלא, אתער ביה רחימותא, כמה דאת אמר, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי. אי לביש, בסטרא דשמאלא, אתער ביה דינא קשיא, כמה דאת אמר, (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה על כל יושבי הארץ, ודאי בית אלהים. רבי שמעון אמר, בית אלהים היינו דכתיב, (תהלים מזח) קרית מלך רב. אית מלך סתם, ואית מלך רב, ודאי עלמא עלאה, מלך רב איהו, ודא הוא (שם) קרית מלך רב.

רבי חייא ורבי חזקיה, הוו יתבי תחות אילני דחקל אונו, אדמוף רבי חייא, חמא ליה לאליהו, אמר מקסטיטורא דמר, חקלא נהיר. אמר, השתא אתינא לאודעא, דירושלם קריב איהו לאתחרבא, וכל אינון קריתין דחכימא. בגין דירושלם דינא איהו, ועל דינא קיימא, ועל דינא אתחרב, והא אתיהיב רשו לסמא"ל עליה, ועל תקיפי עלמא, ואתינא לאודעא לחכימא דילמא יורכוון שני דירושלם, דהא כל זמנא דאורייתא אשתפח בה, היא קיימא. בגין דאורייתא אילנא דחיי דקיימי עליה, (תרי נוסחי אינון) כל זמנא דאורייתא אתער לתתא אילנא דחיי לא אעדי לעילא, פסק אורייתא לתתא אילנא דחיי אסתלק (מינה) מעלמא.

וער דא, כל זמנא דחכימא יחדון בה באורייתא, לא יכיל סמא"ל בהו, דהא כתיב, (בראשית כז) הקול קול יעקב והידיים ידי עשו, דא הוא אורייתא עלאה, דאקרי קול יעקב, בעוד דההוא קול לא פסק, דבור שלטא ויכלא, ועל דא לא אצטריך אורייתא

למפסק. ואתער (דף קנא ע"ב) רבי חייא, ואזלו ואמרו מלה דא לחכימא.

אמר רבי ייסא, פלא ידעין דא, והכי הוא, דכתיב, (תהלים קכז) אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, אלין אנון דמשתדלין באורייתא, קרתא קדישא קיימא עליהו, ולא על גברין תקיפין דעלמא, היינו דכתיב אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

וירא והנה באר בשדה וגו'. (בראשית כט) רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ג) מזמור לדוד בכרחו מפני אבשלום בנו. האי קרא אתערנו ביה חבריא. אבל מזמור לדוד, אמאי קאמר שירה, אי בגין דבריה איהו דקם עליה, קינה יתיר מיבעי ליה, דהא אבאיש עלוי דבר נש זעיר מקריבוי, מדאחרא סגי. אלא, מזמור לדוד, אמר שירה, והכי בעי דוד, דחשיב דקדשא ברין הוא סליק ליה חובוי לההוא עלמא. פיון דחמא, דהכא בהאי עלמא בעי למגביה מניה, חדי.

תו, דחמא דעלאי מניה הוו בעלמא, דקא ברחו, וכלהו בלחודדיהו. יעקב ערק, דכתיב, (הושע יב) ויברח יעקב שדה ארם, וערק בלחודוי. משה ערק, דכתיב, (שמות ב) ויברח משה מפני פרעה, וערק בלחודוי. ודוד ברח, כל אינון שולטני ארעא, וכל אינון גיברי ארעא, ורישיהון דישראל, כלהו ערקין עמיה וסחרין ליה, מימיניה ומשמאליה, לנטרא ליה מפל סטרין, פיון דחמא שבחא דא, אמר שירתא.

ואמר רבי יהודה, פלהו אערעו בהאי באר. ודוד אמאי לא אערע ביה. אלא, דוד מארי דבבו, הוה לקבליה, (דבריאל) ביהוה זמנא, ובגין פך, לא אערע ביה. ליעקב

הדבר הזה לחכמים. אמר רבי ייסא, הכל יודעים את זה, וכך הוא, שכתוב אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. אלו הם שמשתדלים בתורה, הקריה הקדושה עומדת עליהם, ולא על הגברים הגבורים של העולם, הינו שכתוב אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

וירא והנה באר בשדה וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ג) מזמור לדוד בכרחו מפני אבשלום בנו. בפסוק הזה התעוררו החברים, אבל מזמור לדוד, למה אמר שירה? אם משום שבנו הוא שקם עליו, יותר קינה היה צריך להיות, שהרי הרע עליו על האדם קצת מקרוביו משאחר הרבה. אלא מזמור לדוד, אמר שירה, וכך בקש דוד, שחשב שהקדוש ברוך הוא סלק את חטאו לעולם ההוא. פיון שראה שכאן בעולם הזה רוצה לגבות ממנו, שמת.

עוד, שראה שעליונים ממנו היו בעולם שברחו, וכלם לבדם. יעקב ברח, שכתוב (הושע יב) ויברח יעקב שדה ארם, וברח לבדו. משה ברח, שכתוב (שמות ב) ויברח משה מפני פרעה, וברח לבדו. ודוד ברח, כל אותם שליטי הארץ וכל אותם גבורי הארץ וראשי ישראל, כלם ברחו עמו, וסוככים מימינו ומשמאלו לשמר אותו מכל הצדדים. פיון שראה השבח הזה, אמר שירה.

ואמר רבי יהודה, כלם פגשו את הבאר הזו. ולמה דוד לא פגש בה? אלא דוד בעל שנאה היה כנגדו [של הפאר] באותו הזמן, ומשום כך לא פגש בה. את יעקב ומשה קבלה אותם הבאר בשמחה ורצתה להתקרב עמם. ועל כן, פיון שראתה אותם

ומשה, בַּחֲדוֹה קִבִּיל לִוְן הָאִי בְּאֵר, וּבְעָא
לְאַתְקַרְבָּא בְּהַדְיָיְהוּ, וְעַל דָּא כִּינּוּן דְּחֻמָּא לִוְן
הָאִי בְּאֵר סְלִיקוּ מִיָּא לְגַבְיָיְהוּ, כְּפִאתְתָא
דְּחֻדִיאַת עִם בְּעֵלָה.

וְאִי תִימָא הָא אֲלִיָּהוּ בְּרַח וְלֹא אֲעֲרַע בִּיָּה,
אֲמַאי. אֲלֹא, אֲלִיָּהוּ לְתַתָּא מִן בְּאֵר הוּא,
וְלֹא לְעֵילָא, כְּמָה דְּהוּוּ מִשֶּׁה וַיַּעֲקֹב, וּבְגִין
כְּךָ, מִלְּאָךְ אִיָּהוּ, וְעֵבִיד שְׁלִיחוּתָא, וּבְגִין
דְּיַעֲקֹב וּמִשֶּׁה, לְעֵילָא אִינּוּן מִן הַבְּאֵר, בְּאֵר
חֲדִי לְגַבְיָיְהוּ, וְסִלִּיק לְקַבְלָא לִוְן, כְּפִאתְתָא
דְּחֻדָּאֵת לְגַבֵּי בְּעֵלָה, וּמְקַבְלָא לִיָּה.

וַיֵּרָא וְהִנֵּה בְּאֵר בְּשֻׁדָּה, רְזָא אִיָּהוּ, דְּחֻמָּא
הָאִי בְּאֵר לְעֵילָא, דָּא כְּגוֹוֹנָא דָּא,
כְּתִיב, (בראשית כט) שְׁלֹשָׁה עֶדְרֵי צֹאן רוֹבְצִים
עָלֶיהָ, אִי אִינּוּן (דף קנב ע"א) שְׁלֹשָׁה, אֲמַאי
כְּתִיב, (בראשית כט) וְנֶאֱסָפוּ שָׂמָה כָּל הָעֶדְרִים.
אֲלֹא, אִינּוּן שְׁלֹשָׁה, דְּרוֹם, מְזֻרַח, צְפוֹן.
דְּרוֹם מְהֵאִי סְטָרָא, וְצְפוֹן מְהֵאִי סְטָרָא,
וּמְזֻרַח בִּינְיָיְהוּ, וְאֵלִין קִיַּיְמִין עַל הָאִי בְּאֵר
וְאַחֲדִין לִיָּה, וּמְלִיִּין לִיָּה. מְאִי טַעְמָא, בְּגִין,
(בראשית כט) כִּי מִן הַבְּאֵר הֵהִיא יִשְׁקוּ הָעֶדְרִים.
הֵינּוּ דְכְתִיב, (תהלים קד) יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוֹ שְׂדֵי.

תוספתא

וַיֵּרָא וְהִנֵּה בְּאֵר בְּשֻׁדָּה. (בראשית כ"ט) רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר,
כְּתִיב (ישעיה נא) שָׁמְעוּ אֵלַי רוֹדְפֵי צֶדֶק, אִינּוּן
דְּתַבְעֵי רְזָא דְמַהִימְנוּתָא, אִינּוּן דְּאַתְדַּבְּקוּ בְּקִשׁוּרָא
דְּמַהִימְנוּתָא, אִינּוּן דְּיַדְעִין אַרְחוּי דְּמִלְכָּא עֲלֵאָה.
כַּד סְלִיקוּ תְרִין, וְנִפְקוּ לְקַדְמוֹת חַד, מְקַבְלִין לִיָּה בִּין
תְרִין דְּרוּעִין. תְּרִי נַחְתֵּי לְתַתָּא, תְּרִין אִינּוּן, חַד
בִּינְיָיְהוּ. תְּרִין אֵלִין מוֹתְבָּא דְנִבְיָאִי, אַתְרֵי דִינְקֵי בִיָּה, חַד
בִּינְיָיְהוּ, דְּאִיָּהוּ אַתְחַבֵּר בְּכֵלָא, הוּא נְטִיל כֵּלָא.
הֵהוּא בִּירָא קְדִישָׁא קָאִים תַּחְתּוּמִּיָּהוּ, חִקְלָא דְתַפּוּחִין
קְדִישִׁין אִיָּהוּ. מְהֵאִי בִּירָא מִתְשַׁקְּיִין עֲדְרֵיא, כָּל

הַבְּאֵר הַזֶּה, עָלוּ הַמַּיִם אֵלֶיהָ
כְּאִשָּׁה שֹׁשְׁמֶחָה עִם בְּעֵלָה.
וְאִם תֹּאמַר, הִנֵּה אֲלִיָּהוּ בְּרַח וְלֹא
כְּגִשׁ בֵּה, לְמָה? אֲלֹא אֲלִיָּהוּ הוּא
לְמַטָּה מִן הַבְּאֵר, וְלֹא לְמַעְלָה,
כְּמוֹ שֶׁהָיוּ מִשֶּׁה וַיַּעֲקֹב, וּמִשׁוּם
כְּךָ הוּא מִלְּאָךְ וְעוֹשֶׂה שְׁלִיחוּת.
וּמִשׁוּם שֶׁיַּעֲקֹב וּמִשֶּׁה הֵם
לְמַעְלָה מִן הַבְּאֵר, הַבְּאֵר שְׂמֶחָה
אֲלֵיהֶם וְעֲלָתָהּ לְקַבֵּל אוֹתָם
כְּאִשָּׁה שֹׁשְׁמֶחָה לְבַעְלָהּ וּמְקַבְּלַת
אוֹתוֹ.

וַיֵּרָא וְהִנֵּה בְּאֵר בְּשֻׁדָּה. סוּד הוּא
שְׂרָאָה אֶת הַבְּאֵר הַזֶּה לְמַעְלָה, זֶה
כְּמוֹ זֶה. כְּתוּב שְׁלֹשָׁה עֶדְרֵי צֹאן
רוֹבְצִים עָלֶיהָ. אִם הֵם שְׁלֹשָׁה,
לְמָה כְּתוּב וְנֶאֱסָפוּ שָׂמָה כָּל
הָעֶדְרִים? אֲלֹא הֵם שְׁלֹשָׁה:
דְּרוֹם, מְזֻרַח, צְפוֹן. דְּרוֹם מִן הַצֵּד
הַזֶּה, וְצְפוֹן מִהַצֵּד הַזֶּה, וּמְזֻרַח
בִּינְיָיְהוּ. וְאֵלֹו עוֹמְדִים עַל הַבְּאֵר
הַזֶּה וְאוֹחֲזִים אוֹתָהּ וּמְמַלְאִים
אוֹתָהּ. מָה הַטַּעַם? מִשׁוּם כִּי מִן
הַבְּאֵר הֵהִיא יִשְׁקוּ הָעֶדְרִים. הֵינּוּ
שְׂכֵתוֹב יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוֹ שְׂדֵי.

תוספתא

וַיֵּרָא וְהִנֵּה בְּאֵר בְּשֻׁדָּה. רַבִּי
אֶלְעָזָר אָמַר, כְּתוּב (ישעיה נא)
שָׁמְעוּ אֵלַי רוֹדְפֵי צֶדֶק. אוֹתָם
הַמְבַקְּשִׁים סוּד הָאֲמוּנָה, אוֹתָם
שְׁנֵי דְבָקוּ בְּקִשְׁרֵי הָאֲמוּנָה, אוֹתָם
שִׂיּוּדְעִים דְּרַכֵּי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן
[קְרַבּוּ שְׁמַעוּ].

בְּשַׁעוֹרִים שָׁנִים וַיֵּצְאוּ לְקִרְיַת
אֶחָד - מְקַבְּלִים אוֹתוֹ בֵּין שְׁתֵּי
זְרוּעוֹת. שָׁנִים יוֹרְדִים לְמַטָּה,
שָׁנִים הֵם, אֶחָד בִּינְיָיְהוּ. שְׁנֵי
אֵלָה מוֹשֵׁב הַנְּבִיאִים, הַמְקוּם
שִׂיּוּנְקִים בּוֹ, אֶחָד בִּינְיָיְהוּ, שֶׁהוּא
מִתְחַבֵּר בְּכָל, הוּא נוֹטֵל הַכָּל.
אוֹתָהּ בְּאֵר קְדוּשָׁה עוֹמְדַת
תַּחְתֵּיהֶם, הִיא שְׂדֵה הַתַּפּוּחִים
הַקְּדוּשִׁים. מִהַבְּאֵר הַזֶּה מְשַׁקִּים
הָעֶדְרִים, כָּל אוֹתָן הַמְּרַכְּבוֹת, כָּל